

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

พระพุทธเจ้าให้เห็นภัยในความเกิด

ไปไหนก็ไปปลงธรรมสังเวชทั้งนั้น เข้าไปในวัดก็ปลงธรรมสังเวช ไปโรงพยาบาลก็ปลงธรรมสังเวชด้วยอรรถด้วยธรรม... ไปโรงพยาบาลก็ได้พิจารณาอีกแง่หนึ่ง ไปวัดที่มีเมรุเผาศพก็พิจารณาอีกแง่หนึ่ง โลกอันนี้มันโลกพินโลกไฟ โลกหาความร่มเย็นเป็นสุขไม่ได้ เป็นอย่างนั้น วัดไหนในกรุงเทพฯ ที่มีเมรุนี้ก็ไหลเข้าเลย ทางวัดต้องได้กำหนดกฎเกณฑ์ไว้ให้เป็นเวลา เวลา เรายังไม่ลืมนะที่พอเราถามท่าน(พระครูหลัง) ปู่เรื่องเผาศพแม่บ้านผู้กำกับ เพราะท่านไปหาเราที่สวนแสงธรรม ก็พอดีจังหวะที่เรากำหนดจะเผาศพแม่บ้านผู้กำกับ ยังไม่ได้กำหนดเวลาเวลา

พอไปถึงตกลงกับผู้กำกับ เพราะผู้กำกับก็อยู่ที่นั่น ตกลงกันเดี๋ยวนั้นเลย ผู้กำกับจะว่ายังไง เอ้ากำหนดเดี๋ยวนี้นี้เราก็จะกลับวันนั้นเราบอก ถ้าศพจะเกี่ยวกับเราก็ให้บอกวันเลย ทางนี้ก็ปู่ปู่ๆ เออวันที่ ๒๔ เออเวลาเท่าไร พอตีพระครูหลังไป ปู่ปู่ถามพระครูหลังเดี๋ยวนั้นเลย ทางนั้นก็รีบนับข้อมือ เพราะมันเรียงลำดับๆ เผาศพ ปู่ปู่ให้เดี๋ยวนั้นเลย กับเราตกลงกันเอาเดี๋ยวนั้น เออเออเลย บอกผู้กำกับเอาตามนั้นปู่เผาศพวันที่ ๒๔ ดูเหมือนบ่าย ๓ โมงครึ่งหรือไป บ่าย ๔ โมงกว่าก็มีอีกๆ อย่างนั้นแหละ

โถ ไปที่ไหนได้ปลงธรรมสังเวชทุกแห่งทุกหน เข้าไปในโรงพยาบาลก็ได้ปลง ดูโรงพยาบาล ใครก็ไหลเข้ามาๆ คนไข้ไหลเข้ามาๆ หมอก็รักษาเต็มความสามารถ เมื่อสุดความสามารถแล้วก็ต้องตาย เต็มหนึ่งๆ บรรจุคนตายสักเท่าไรๆ แต่ละเตียงๆ ขนกันออก ขนไปรักษา รักษาไม่ไหวขนออก เป็นป่าช้าอยู่กับโรงพยาบาล ได้พิจารณา

ถ้าเป็นนักภวานาจะรู้ทันทีในโรงพยาบาล นั้นละป่าผีอยู่นั้น กลางคืนพวกตายแล้วแทนที่..คือมันมีกรรมหลายประเภท กรรมหนักทำชั่วไม่รอ พอตายแล้วก็ฝังลงเลย กรรมดีมีมากก็ไม่รอ พอตายแล้วก็ฝังขึ้นเลย กรรมที่คาราคาซังชายไม่ออก วิ่งหาตลาดขาย เข้าใจไหม คนตายแล้ววิ่งหาตลาดขาย ขายไม่ออกนี่พวกสัมภเวสี วิ่งหาที่เกิดที่อยู่ วิ่งอยู่ในโรงพยาบาล จิตวิญญาณสัมภเวสีอยู่ในนั้นเยอะนะ พวกนี้ละพวกสัมภเวสี หนักทางดีทางชั่ว หนักพอให้ไปกระตุกคนดีๆ เขาอนอนอยู่บนเตียงก็ไปจับขาเขากระตุก ไล่พวกนี้พวกกวณ ไปจับขาเขากระตุกจะให้ไปเกิดที่ไหน ว่าอย่างนั้นความหมาย อู๊ย ทุกประเภท

จิตนี้ดูซิ พระพุทธเจ้าพูดไม่มีผิดแม้แง่หนึ่ง พวกตาบอดฟังไม่ได้ศัพท์ได้แสงด้วยกันหมด พระพุทธเจ้าพูดด้วยโลกวิทูรู้กระจ่างแจ้งภายนอกภายใน รู้หมด แล้ว

รับสั่งตรัสสอนไว้ตามเป็นจริง ๆ ไม่ผิดเพี้ยน แต่คนตาบอดมันไม่เห็นไปจับขากระดูก ว่าผีหลอก ว่าอย่างนั้นนะ อย่างแรงก็จับขาเขกระดูก อย่างหนึ่งกระชิบกระชาบอยู่ในโรงพยาบาลกับคนป่วย มีทุกแบบอยู่ในโรงพยาบาล

เพราะจิตดวงนี้ไม่เคยตาย คือไม่เคยฉิบหายเลย ไม่ทราบว่าจะเอนต้นเงื่อนปลายของจิตดวงนี้อยู่ที่ไหน เวลาตายถ้าพูดถึงที่สุดวิมุตติพระนิพพานด้วยจิตดวงนี้ที่ชำระเรียบร้อยแล้วก็ไปเป็นธรรมดาไปเลย ผู้สิ้นสุด หมดกิเลส หมดสมมุติโดยประการทั้งปวง จิตดวงนี้ก็เป็นธรรมดา ที่ท่านเรียกว่านิพพาน ๆ คือจิตธรรมดา ให้มันเห็นชัด ๆ ในหัวใจชินักปฏิบัติ เอามาพูดปาว ๆ ได้เหอ พูดตามหลักความเป็นจริงที่เป็นอย่างนั้น ๆ

ตามรอยของจิตมา รอยมันไปสิ้นสุดที่ตรงไหน ถ้าหากว่าไม่บริสุทธิ์มันก็หมูนของมันอยู่อย่างนั้นตลอด ให้สูญไม่สูญ ไปตีไปชัวตามอำนาจแห่งกรรมกต ทั้งพวงทั้งกต ถ้าผู้สร้างความดีแล้วก็พวงขึ้น ๆ ถ้าสร้างความชั่วกตลง ๆ โอ๊ย นำทุเรศนะเรื่องวิญวน พระพุทธเจ้าท่านจึงให้เห็นภัยในความเกิด ทุกข์ นตฺถิ อชาติสฺส ทุกข์ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด ความเกิดกับการตายมันสร้างกองทุกข์ ความเกิดกับตายนี้ไม่ใช่เล่น เวลาจะตายแล้วจิตนี้มันดินของมัน ทั้งหวังหน้าหวังหลัง ผู้ทำบาปทำกรรมยิ่งทุกข์มาก เวลาจะตายพญามัจจุราชดึงเข้ามา ที่นี้กรรมดีกรรมชั่วก็แย่งกัน จะไปทางดีทางชั่วสร้างไว้มากน้อยเพียงไร ดี-ชั่ว ถ้าสร้างดีดีมีแน่นหนามากกว่าก็ไปทางดี ถ้าสร้างความชั่วชั่วมีน้ำหนักมากกว่าก็ดึงลง ดึงจิตดวงนี้ละลง จิตดวงนี้เหมือนกับว่าเป็นผู้ต้องหา จะพาไปทางไหน อยู่อย่างนั้นละ

อยู่สวนแสงธรรมถ้าเป็นกลางคืนก็ได้เทศน์ทุกคืน อยู่สวนแสงธรรมเทศน์ทุกคืน เทศน์ออกวิทยุทั่วประเทศไทย สุดท้ายมีแต่คำเทศน์หลวงตาบัวออกทั่วประเทศไทยเลย ครูบาอาจารย์ทั้งหลายส่วนมากก็เป็นกรรมฐาน ส่วนอื่นไม่เห็นมีเข้าไปเทศน์ที่ออกวิทยุ มีกรรมฐาน ที่นี้กรรมฐานสุดท้ายก็มาเราออกหน้า เทศน์ทางวิทยุออก ๆ หน้าไปเลย ไปอยู่นั้นก็ได้เทศน์ทุกคืน ๆ เทศน์นี้ก็ออกทางวิทยุ เดี่ยวนี้ก็ออก ออกวิทยุทั่วประเทศไทย

เรื่องจิตมันไม่เคยสูญเคยสิ้น ให้พากันจำเอา ไม่เคยสูญจิตไม่สูญ ท่องเที่ยวเรียกว่านักท่องเที่ยวนคือจิต ไปกับดีกับชั่วละ พัวพันกันไป ทั้งดีทั้งชั่ว ทั้งจะขึ้นสูง ทั้งจะลงต่ำ อยู่ในจิตดวงนี้ จิตดวงนี้เป็นผู้ต้องหาที่จะลากไปทางไหน เพราะฉะนั้นจึงให้พากันสร้างความดี จิตดวงนี้มีความดีแล้วความชั่วก็ลากลงไม่ได้ ความดีพวงไปเลย ๆ ถ้าถึงที่สุดวิมุตติพระนิพพานเป็นธรรมดาไปเลย

ถ้าลงจิตว่าสิ้นกิเลสแล้วก็เรียกว่าจิตเป็นธรรมดา ลีนกิเลสก็สิ้นความทุกข์ กิเลสเป็นผู้สร้างกองทุกข์มากน้อยสร้างทั้งนั้น ๆ แม้ที่สุดนิด ๆ อยู่ในจิตก็เป็น เหมือนว่าเป็นผิวเป็นผง กิเลสละเอียดขนาดนั้นมันก็ยังสร้างกองทุกข์ให้เห็นอยู่ ถ้าจิตละเอียด

เหนื้อมันแล้วรู้หมดเลย เวลาจิตทางด้านธรรมะมากเข้า ๆ ความบริสุทธิ์ก็ใกล้เข้ามา ๆ อยู่ระหว่างความบริสุทธิ์กับจิตที่จะก้าวถึงนี้ก็ยังมียุทธนะ ยุทธยังมี ยุทธน้อย ๆ นั้นละมันแสดงให้เห็นว่ายังมีอยู่ กิเลสมีอยู่ ยุทธมีอยู่

กิเลสเป็นผู้สร้างทุกข์ กิเลสมีมากน้อยสร้างทุกข์ไปโดยลำดับ แม้จนจะสิ้นแล้ว ก็ยังสร้างอยู่ตลอด และตามส่วนละเอียดของกิเลส สิ้นปุ๊บแล้วหมด กิเลสหมด ที่นี้หมดทุกข์เลย ไม่มีเหลือ นี่ละกิเลสเป็นตัวสร้างความทุกข์ การพูดนี้ต้องพูดทางด้านจิตตภาวนา อย่างอื่นไม่รู้กันทั้งนั้น ถ้านักภาวนาเอาจริงเอาจริงรู้ธรรมรู้ธรรมจริง ๆ รู้หมดเรื่องเหล่านี้ วิธีของจิตที่ก้าวเดินมีอุปสรรคขวากหนามกั้นทางอยู่อย่างไร ๆ บ้าง จิตดวงนี้จะรู้ทันที ๆ ขวากหนามก็คือกิเลสมันกั้นไป ๆ ละเอียดเท่าไรก็ยิ่งกั้นกันอยู่นั้นละ ถึงกั้นไม่อยู่ได้กั้นก็เอา

จิตถ้ามีธรรมมากแล้วกิเลสจะกั้นธรรมไม่อยู่ หากกั้น มีมากมีน้อยก็เป็นเสี้ยนเป็นหนามปักจนได้นั้นแหละ ไม่ใช่แต่ว่าแต่ดอกแต่หลาวปักนะ เสี้ยนหนามก็ปักได้ กิเลสตัวละเอียด ๆ ปักได้ปักจิต สร้างอยู่นั้นละจนกระทั่งหมด โลงละ ไปหมด ไม่มีท่านจึงสอนให้ภาวนาเพื่อชำระพวกเสี้ยนพวกหนาม พวกดอกพวกหลาว ที่มันทิ่มแทงหัวใจตลอดเวลา จากภพนี้ภพนั้นมีแต่ดอกแต่หลาวทิ่มแทงหัวใจ เมื่ออันนี้สิ้นแล้วหมด ไม่มีเหลือเลย

ธรรมเหล่านี้ใครจะพูด ถ้าไม่ใช่ นักภาวนาผู้รู้ธรรมรู้ธรรมจริง ๆ พูดไม่ถูก เพราะไม่รู้ โดนอยู่ทั้งวันทั้งคืนก็ไม่รู้ เหมือนตาบอดโดนไม้ โดนขวากโดนหนามโดนตลอด ไม่เห็นหากโดนตลอด ยิ่งไม่เห็นยิ่งมืดเท่าไรยิ่งโดนมาก จิตที่มีตบอดเท่าไรยิ่งโดนแต่กองทุกข์ จิตสว่างไปแล้วก็ค่อยมีหลบมีหลีกบ้าง เอาจนกระทั่งหมดเลย กิเลสหมด หมดทุกอย่างที่นี้ เสี้ยนหนามอะไรไม่มี ขาดสะบันไปหมด โลงไปเลย ครอบโลกธาตุ จิตที่พ้นจากสิ่งเหล่านี้แล้วมันสว่างกระจ่างแจ้งครอบโลกธาตุ ถ้าเราจะว่าครอบมันจำอยู่อย่างนั้นนะ นั่นหมด หมดขวากหมดหนามหมดสิ่งทิ่มแทงหัวใจ ที่นี้มีแต่ความโล่งไปหมดเลย

อย่างที่ท่านสอนพระโมฆราช ให้มีสติทุกเมื่อ ขึ้นสติก่อนนะ โมฆราชเธอจึงเป็นผู้มีสติทุกเมื่อ พิจารณาโลกให้เป็นของสูญเปล่า ถอนอัตตานุทิฏฐิความเป็นเขาเป็นเรา ซึ่งเป็นก้างขวางคอออกเสีย จะพ้นจากทุกข์โดยสิ้นเชิง พญามัจจุราชจะตามไม่ทันผู้พิจารณาโลกเป็นของว่างเปล่าอย่างนี้ พอพิจารณาตามนั้นแล้วพระโมฆราชก็ว่างไปเลย ที่นี้ใครก็ตามถ้าพิจารณาแบบพระโมฆราชเป็นพระโมฆราชหมด ลงจิตเข้าถึงขั้นนี้แล้วเป็นอันเดียวกันหมด จึงเรียกว่าโมฆราชได้ พระอรหันต์โมฆราชทั้งนั้นแหละ ว่างหมด ไม่มีอะไรเข้ามาเสียดแทงจิตใจ

การปฏิบัติธรรมนี้ละผลของธรรม เอาจนกระทั่งโล่งหมด หมดข้าศึกโดยประการทั้งปวงทั้งที่มีชีวิตอยู่ที่นี่ไม่มีทุกข์ทางใจ พระอรหันต์ไม่มีทุกข์ทางใจ ทุกข์ก็คือทางใจต้องเกิดจากกิเลส ถ้าทุกข์ทางธาตุทางขันธ์ เกิดจากดินฟ้าอากาศที่กระทบกระเทือนซึ่งกันและกัน มีร้อนบ้างหนาวบ้างอะไรบ้างเลยเจ็บไข้ได้ป่วยขึ้นมาเป็นหวัดเป็นไอเพราะกระทบกับดินฟ้าอากาศ แต่จิตนี้กระทบกับกิเลส ถ้ากิเลสมีมากมีน้อยก็กระทบกันอยู่ภายใน จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปไม่มีอะไรกระทบ โล่งหมดนั้นจิตถ้าได้ชำระให้เสร็จสิ้นลงไปแล้วเป็นอย่างนั้น

ให้พากันภาวนา อยู่ภายในวัดอย่าหาแต่เฟื่องโชนเฟื่องกรณกัน มันไม่เกิดประโยชน์ ให้ฟังเสียงพระพุทธรูปเจ้านะ โอวิชาหมากัดกัน ไม่ว่าไปที่ไหนเรียนวิชาหมาเต็มพุงๆ เขาก็หมาเราก็กหมา ออกไปก็ยิงเขี้ยวยิงฟันใส่กัน กัดกัน ทะเลาะกัน เอากิเลสค้นหาหรือเอาฟันเอาไฟไปเหยียบหัวพระพุทธรูปเจ้า ไปกัดกันต่อหน้าต่อตาพระพุทธรูปเจ้า พระพุทธรูปเจ้าสอนให้มีความสงบ อย่าส่ายแส่วนวายหาเรื่องของผู้อื่นใด นอกจากหัวใจของเราเป็นตัววุ่นวาย ให้ดูตรงนี้ ดูตรงที่ว่าคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้กับคนนั้นคนนี้

คนนั้นไม่ดีคนนี้ไม่ดีอย่างนั้นอย่างนี้ เจ้าของเป็นอย่างไร ตัวมันสร้างมันสร้างอยู่ในหัวใจไม่ดูมันเลย ถ้าดูอันนี้เรื่องเหล่านั้นจะสงบเข้ามาทันที ถ้าไม่ดูอันนี้วันยังค่ำไม่มีความสงบ ไปก็ไปสร้างแต่กองทุกข์ให้ตัวเองด้วยการกระทบกระเทือนคนนั้นคนนี้ภายในจิตใจอย่างน้อย มากกว่านั้นก็ออกทะเลาะกัน เลยกลายเป็นวิชาหมากัดกันไปหมดทั้งชาวบ้านชาววัด ไม่มีความหมายนะ พากันพิจารณาให้ดี

เราไปไหนเราก็ไม่มีเวลาว่างแหละ เทศน์ตลอดเวลา พูดอย่างนี้ก็ออกทั่วประเทศไทย มันหากมีอรธรับ เครื่องรับอยู่นี้มี ออกๆ ทั่วประเทศไทย ไปที่ไหนก็เทศน์ ปี่อันนี้ออกทั่วประเทศไทย แต่เทศน์ของเราเนี่ยเราพูดจริงๆ เราเทศน์ตามหลักความเป็นจริง ไม่มีคำว่าสูงว่าต่ำ ทางเดินของธรรมตรงแนวๆ ไม่มีเอนมีเอียง ไม่เห็นมีคำว่ามีกโขโลกนะ เห็นแก่หน้าแก่ตากันในธรรมทั้งหลายไม่มี มีแต่หลักความจริง พูดตามหลักความจริง ผิดบอกผิด ถูกบอกว่าถูกไปเลย นี่เรียกว่าธรรม

เอาละวันนี้เหนื่อย เรามีธุระของเราไปอยู่นะให้พร (ทองคำเช้าวันนี้ได้ ๑๐ บาท ๒๙ สตางค์ครับ) เออพอใจ

(ลูกศิษย์กราบเรียนรายชื่อผู้ถวายทำบุญกับหลวงตา) อะไรก็มารายงานๆ เอามาให้ ให้แล้วไปเลยๆ มันไม่ได้หรอก ต้องมารายงานคนนั้นเอานั่นมาให้ คนนี้มาให้ ยุ่ง ราคาญ ให้แล้วก็ไปมันไม่ได้หรอก คนนั้นมารายงานคนนี้มีมารายงาน สตางค์หนึ่งก็มารายงาน สองสตางค์มารายงานให้เรารับทราบตลอดเวลา มันใช้ไม่ได้นะ ศรัทธามีแล้ว บุญกุศลมีขึ้นมาแล้ว เอาปุ๊บปั๊บไปเลย นั้น เข้าใจไหมละ คนนั้นเท่านั้นมา มาจาก

ที่นั่น ผู้นั้นมาผู้นี้มาอยู่นะ มันอะไรกันพวกนี้นะ ถวายมาซิ บุญกุศลเป็นของผู้ให้ทานนี้
นะ ไม่ใช่ไปอยู่กับความประกาศนะ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

สถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ